

● לצוות התוכנית נכון לעכשיו בגלץ, ש' הצליח לספר לעם־ישראל על ניצחוננו של הטי-ניסאי הישראלי עמוס מנסורוף בתחרות בדרום-אפריקה הגיוענית, ברגע שהיה, וגם להביא רי-ווחים ערכניים במשך כל זמן המישחק על התקרמותו.

אנשי גלץ ביררו וגילו שהמישחק יתחיל בשעה 11 בבוקר היום ראשון, שעת תחילת שידור נכון לעכשיו. הם רצו לראיין את מנסורוף לפני המישחק, אך הוריו בארץ סירבו לתת להם את מיספר הטלפון שלו שם, בטענה שהוא יהיה במתח. עלתה אפשרות לטלפן למישהו בדרום-אפריקה ולבקש ממנו להעביר כטלפון ריזוחים על המישחק, אך אפרסמו זו היתה צריכה לעלות למערכת הביטחון ממון רב.

תחת זאת עלה הרעיון להתקשר עם דויד בך בסט, חובב־רדיו שעוז בעבר כמה פעמים לעלות על עיקבותיהם של ישראלים אובדים ברחבי העולם. בךבסט יצר קשר עם חובב־רדיו עמית בדרום-אפריקה, זה האזין לשידור חי של המישחק ברדיו המקומי, עידכן את בךבסט והוא ריזוח למאזיני גלץ.

אך ככל האופרציה המסוכנת הזו, שהבקה חצי עולם, היתה נקודת תורפה אחת: בךבסט אינו מבין בחוקי מישחק הטנים, ואנשי גלץ היו צריכים להסביר לו בכל פעם מה פירושו של הנקודות, או מה בעצם קורה על המיגרש, לפי הדיווח שהעביר להם.

בני־מישפחתו של מנסורוף ישבו צמודים לרדיו, ושמעו על הצלחתו של בךבסט.

מאחורי המיקרופון

על ערש רווי

האמת על מות אברהם (יא"ר) שטרן, ביום החמישי, ה'12 בפברואר 1942, תפורסם ברשת ב' של קול-ישראל ביום השבת בשעה 1 בצהריים, מפי עיריאייה למעשה.

הערך הוא ברנרד סטמפ, שוטר בריטי לשעבר, שהשתתף בחיפוש השיגרתי בדירה שבה הסתתר.

אברהם שטרן איך נהרג

יא"ר. הוא מספר על חלקו של ג'פרי מורטון, קצין־הבולשת הבריטי, שטען כי ירה ביאיר מכיוון שהו ניסה לברוח.

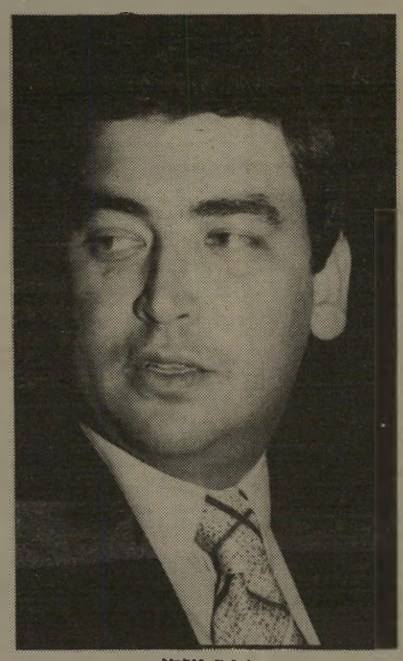
את התוכנית הכינה אילנה צור, שסטמפ הוא דודה, הבעל של אחות אמה. עד היום שמר סטמפ על הסיפור בליבו, ולא היה מוכן לחשוף אותו. אילנה גילתה את הסיפור במיקרה לפני שש שנים, ומאו ניסתה לרובך את האיש, אך הוא היה עקשן כשתיקתו. לפני שנה נסעה לאנגליה והצליחה לשכנע אותו לספר לה את הסיפור במלואו. האיש הסכים לפירסום משום שהוא חולה, ועדותו היא מעין צוואה.

הכחשות

כתבים ועורכים בכירים בקול-ישראל הביעו השבוע תורה נוכח המשך המעירות של שימועון שיפר, כתב קול-ישראל בווינגטון. בשבוע שעבר שוב הוכחש שיפר, בפעם החמישית בתקופה האחרונה. שיפר שידר "סקופ", שלפיו דרשה ארצות הברית מישראל הבהרות בעניין מילוחייהגשק לאיראן, וכעבור כמה שעות הוכחשה היריעה על-

לא יומן!

התקפה הסרת־תקדים על כתב־הטלוויזיה חנן עוזן פורסמה ביום השישי במוסף הארץ. נושא ההתקפה היה הסקופ של עוזן מן השבוע הקודם, כאשר גילה בעליית־גג את היומן האישי של מרדכי וענונו, האיש החשוד בכך שגילה לסנדי טיימס את סודות האטום של מדינת־ישראל.

כתב עוזן צחקתי ונהניתי

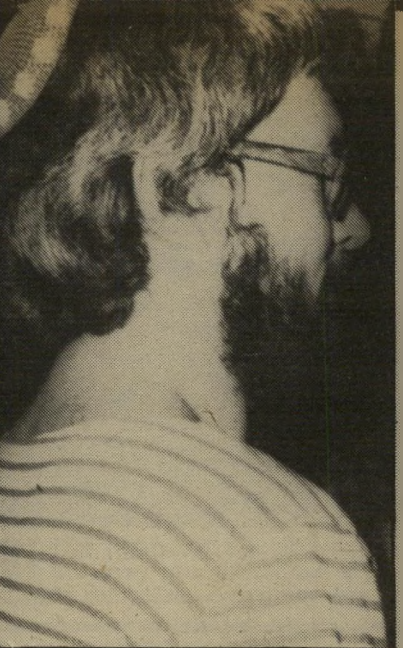
סביב הפרשה של פירסום קיטעי־היומן התנהל בארץ ויכוח. כמה עורכי־עיתונים שנשאלו על כך ענו שאילו היה נופל חומר כזה בידיהם, היו מפרסמים אותו, למרות החשש לפגיעה בצניעות־הפרט. אחרים טענו שאסור היה לפרסם את היומן, כגלל החרידה לרשות־הפרט ללא רשותו.

כמה בעלי טורים בעיתונות החליטו להיכנס לוויכוח, חלקם כתבו פארוזיה על יומני וענונו. ב' מיכאל (מיכאל בריוון), בעל טור במוסף הארץ, החליט להיכנס לעניין בצורה מוזרה. הוא פירסם קטעים בכתב־ידו של חנן עוזן, וסיפר לקוראים כי גילה בעליית־גג אפלה את כתביו של עוזן. גרמה, על־פי הנהוג, כי זה הורגע לשחק את הקוראים במצוקותי המיקצועיות ולספר להם כי לא ישנתי שלושה לילות בטרם החלטתי לפרסם. אך מדוע להאריך כסיפור הייסורים? בלב מתרונן מגאווה החלטתי כמובן לפרסם.

וכי כמה אני טוב מעמיתיי? שאל בריוון. בחומר-שמצא, לדבריו, היו קטעים כגון: את, (איקס) אני אשכה, איך-על־פי שאני אהבתי אותה נורא.

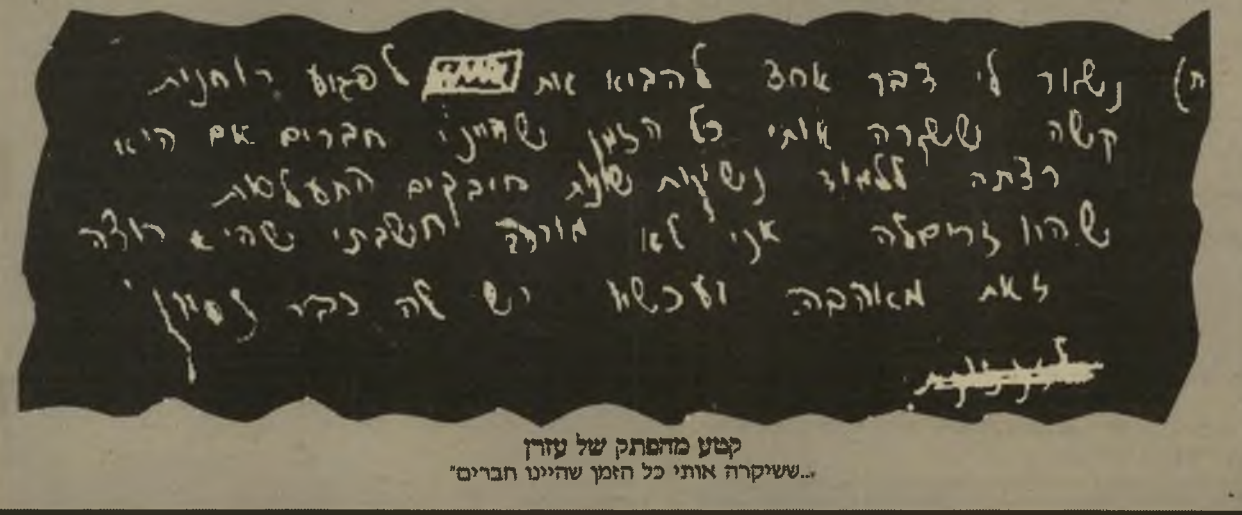
אחרי שגמרנו חשבתי בליבי שלא יהיו לי חברות יותר, או שאמצא מישהי שתבין אותי ואני אותה... נשאר לי דבר אחד: להביא את (איקס) לפגיעה רוחנית קשה, ששיקרה אותי כל הזמן שהיננו חברים...

כאותו העמוד פירסם ב' מיכאל עוד כמה קטעי־דברים בכתב־ידו של עוזן, ופירש אותם

בעל־טור ב' מיכאל לא ישנתי שלושה לילות

רלוונטית לוויכוח העקרוני סביב השאלה אם היתה הטלוויזיה צריכה לפרסם את היומנים של וענונו או לגנום. אם רצה ב' מיכאל להצטרף לשוללים את הפירסום, הרי סתר את עצמו בכך שפלט לפרטיותו של כתב־הטלוויזיה, בעיקר שהומר זה אינו קשור בשום צורה לעבודתו העיתונאית. זהו חומר תמים, שיכול היה להיכתב על־ידי כל אחד. ב' מיכאל גם לא מציין מתי נכתבו הפיתקות האלה, והקוראים יכולים לחשוב בתמימותם כי מדובר בכתבים מן הזמן האחרון. עוזן לא היה מוכן להיכנס לוויכוח עם ב' מיכאל, וכל שהיה מוכן לומר: צחקתי ונהניתי.

קטע מהפתק של עוזן... ששיקרה אותי כל הזמן שהיננו חברים

מאחורי המירקע

תלונות בוועדת־הקליטה

תלונות חריפות נגד כתב רשות־השידור נשמעו באחד מריוני ועדת־הקליטה של הכנסת. המתלונן היה יוסף מנדלביץ, אסיר־ציון לשעבר, שעלה לארץ לפני כמה שנים והפועל בארץ במיגרת המרכז למדע יהודי ברית-המועצות. נשוא־התלונה היה ישראל סגל, כתב רשות־השידור באירופה. מנדלביץ התלונן לפני חברי־הכנסת כי סגל לא ריאיין אותו כשהכין כתבה על פיסגת רונלד רגן ומיכאל גורבצ'וב ברייקיוויק.

סיפור המעשה היה כזה: בערב יוסף־הכיפורים, אחד מימי ועידת־הפיסג, גה, עמד מנדלביץ במרכז־העיתונות הבינלאומית ורב עם נציגי אירגונים יהודיים שונים, הפועלים למען יהודי ברית־המועצות, על כמות הסיקור שאירגונו שלו זוכה בטלוויזיה הישראלית. הוויכוח הגיע לטונים גבוהים. סגל ניגש אליו וביקש ממנו להפסיק את הוויכוח שנערך באוזני הכתבים מכל העולם. מנדלביץ אמר לו בכעס: "אני בטוח שמישרד־החוץ בירושלים הורה לך שלא לראיין אותי!"

שיר בחינה

גלץ, ביהוד עם ענף־הוויזיוני־בדרור בצה"ל, קל־י טו השבוע ערב המציין עשור לפעילותו המוסיקאלית של הזמר אריק סיני. בין השאר שר סיני גם את השיר גן השיקמים. הוא סיפר כי השיר נמצא איתו כבר שנים רבות, וכי עם השיר הזה היה הולך לבחינות כשרצה להתקבל למקומות שונים כומר. את האולם של תיאטרון ירושלים מילאו כל חיילי עוצבת הביקעה של צה"ל. את המופע הפיק אליעזר (לצו"ר) דר, והוא יסודר בקרוב.

תשובה לשרים ולשערים

גלץ התחילו השבוע בשידורים חיים ממישחקי הליגה הלאומית בכדורסל, מישחקים המתקיימים בערבי ימי־חול. במיגרת התוכנית סבבה בבסיס, המשוררת ב'8 כרוב, יהיו קיטעי־שידור ישירים מאחד או שניים מן המישחקים החשובים של אותו השבוע, ועירוני־תוצאות ממשחקים אחרים.

הרצוג שיבח

מאיר אינשטיין, כתב קול-ישראל שסיקר את ביקורו של הנשיא באוקייניה וברודס מיורח אסיה, זכה בתשבחות על סיקורו גם מהחיים הרצוג וגם, בעקיפין, מיצחק שמיר, ראשי הממשלה. לפני המסע היתה פניה לאירישימית של ליישכת־הנשיא אל אמצעי־התיקשורת, בבקשה שישלחו למסע כתבים מדיניים. קול-ישראל החליט לשלוח את אינשטיין, כתב כלכלי וכתבי ספורט. הנשיא לא היה מרוצה תחילה, אך באחת הפעמים ששוחח עם ראש־הממשלה סיפר לו זה